
Nekončíme, jasná zpráva

Půlkulaté pětapadesáté narozeniny oslaví skupina Olympic velkým koncertem, který se uskuteční v sobotu 9. prosince v pražské O2 areně. Český rozhlas Dvojka připravil s frontmanem skupiny Petrem Jandou (75) k výročí Olympiku seriál pětapadesáti půlhodinových vzpomínek na podstatné milníky v historii skupiny nazvaný *Kdo tě líbá...*, Supraphon právě vydává komplet CD *66 nej + 1*, který uchovává zásadní nahrávky Olympiku a je doplněný o novinku nazvanou prozaicky *Ještě to nebalíme* (hudba Petr Janda, text Ondřej Fencel), kterou skupina nahrála letos na konci léta. Nastal tedy ideální čas pro rozhovor s kytaristou, zpěvákem, skladatelem, občasným textařem a kapelníkem skupiny Petrem Jandou. Zastupován od roku 1966, v databázi má registrováno 613 hudebních děl.

PŘIPRAVIL: MILOŠ SKALKA

Když se řekne „padesát pět let Olympiku“, co vás napadne jako první?

Že to všechno strašně rychle uteklo. Sice jsem si ani ve snu nedokázal představit, že by to mohlo vydržet takhle dlouho, ale současně mám pocit, že to nemuselo zase až tak pádit, že se to mohlo trochu loudat. Protože to bylo hodně dobrý, dokonce senzací a na všechno špatný jsem zapomněl. S tím dobrým žiji, a kdyby se to dobrý prodloužilo, tak bych vůbec nebyl proti.

Říkáte, že jste všechno špatně zapomněl, ale přece jenom... V životě, stejně jako v kariéře každé skupiny jsou vrcholy a propady, výhry a pády. Co v historii Olympiku považujete za vrchol, a co naopak za ono pomyslné dno?

První vrchol byl určitě v šedesátých letech a nešlo jenom o muziku. Seznámili jsme se s jiným životem než s tím, který člověk znal pod ochranou rodičů. Byli jsme mladí kluci, něco přes dvacet, ještě jsme bydleli takzvaně doma u rodičů a najednou jsme vylítli z hnízda. Doslova na plný pecyky! Poznávali jsme republiku, hotely, restaurace, bary, kamarádili jsme se spoustou holek a kluků... Byl to prostě nádherný život. A pak najednou přijely tanky, což je pro mou generaci trauma číslo jedna a toho už se nikdy nezbavíme. Já jsem na tom dokonce tak, že když vidím, jak se nějaká taková scéna ze srpna '68 třeba blíží v nějakém filmu, tak to radši vypnu. Jsem z toho prostě špatnej a přitom jsme tady jako Olympic v té době vůbec nebyli, byli jsme zrovna ve Francii.

A co následující dekáda?

Ta byla pořád ve znamení tanků. Přišla ta šílená normalizace, tedy absolutní dno. V roce 1973 jsem dokonce chtěl kapelu rozpustit. Je zvláštní, že v té době jsme také produkovali vůbec nejhorší hudbu v historii skupiny. Jako bychom najednou zapomněli, že existuje nějaký rokenrol. Nad kapelou jsem ztratil vládu, ujaly se jí manažerské kruhy a nejrůznější lidé kolem,

najednou jsem byl vlastně jenom jakýsi doprovodný kytarista a trochu zpěvák. Byla to doba, na kterou fakt hodně nerad vzpomínám. Je to jedno ze dvou období v historii Olympiku, která nemám rád. K tomu druhému se jistě ještě dostaneme...

Jak jste z toho vybědli?

Na konci sedmdesátých let jsem si najednou řekl: A dost! Takhle to dál nejde a takhle to nebude! Olympic jsem já, Olympic na to půjde úplně jinak než dosud. A začal jsem se Zdeňkem Rytířem pracovat na Prázdninách na zemi. Moje představa byla jasná. Jiný styl programu, jiný styl oblékání, jiný styl všeho... Program měl obrovský úspěch, ale za rok přišel úspěch ještě větší. A to byla Ulice. Olympic byl v té době na vrcholu, od šedesátých let podruhé. Vyhrabali jsme se z té hrůzy sedmdesátých let. Byl to takový náš Mount Everest. Ale věděli jsme, že na takovém vrcholu nemůžeme zůstat navěky. Sice to pak logicky šlo dolů, ale jenom pozvolna, pomaloučku. Jenomže do toho přišla revoluce... A nastal druhý propad, podobný tomu předchozímu. Bylo to tak frustrující, že jsem se rozhodl činnost kapely ukončit. To bylo v roce 1993. V dubnu jsme odehráli poslední koncert turné ke třiceti letům skupiny a já byl přesvědčený o tom, že Olympic už nikdy neobnovím. Říkal jsem si, že si třeba založím nějakou jinou kapelu. A taky se mi narodilo dítě, druhá dceruška... Turné sice mělo úspěch, ale měl jsem pocit, že nemá cenu pokračovat dál. Lidé se přišli ze zvědavosti podívat na třicátiny, ale na normální koncert by asi nepřišli. Taky jsme nemohli nabídnout nic nového, žádnou desku jsme nenatočili. Tápali jsme a nevěděli, co a jak dělat... Tak jsem to rozpustil.

Dobře, kapelu jste sice rozpustil, ale musela vám přece chybět...

Chyběla. A moc. Vydržel jsem to rok a půl. Pak jsem si řekl, že bychom přece jenom mohli dát Olympic znovu dohromady. S ostychem jsem začal obvolávat členy kapely. Říkal jsem si, že když mě někdo z nich odmítne,

bude to jasný. Kdyby třeba do toho nešel Milan Broum, tak už bych to dál ani nezkoušel. Ale on řekl: To je super! Skvělý! Jsem připravený! Dali jsme si první zkoušku, na tu atmosféru si dokonale pamatuji. A už se to zase začalo rozjíždět. Natočili jsme novou desku Dávno, která se nám hodně povedla, a byli jsme zpátky. Abych použil onu horolezeckou terminologii, sice nejsme na onom pomyslném vrcholku hory, někdy se dostaneme trochu níž, jindy trochu výš, ale jsme pořád na kopci, ne někde v údolí.

Takže konec Olympiku je v nedohlednu...

Jsmo už zřejmě natolik svázaní s českou muzikou, s českou kulturou, že se nám snad nic hrozného nemůže stát. A konec Olympiku? Kapela skončí tak, že to nikomu neřekneme. Stejně se mě lidé na ulici často ptají: Tak co, ještě hrajete? Až si tedy jednoho dne řekneme, že už nás to přestalo těšit, tak to v klidu zabalíme. Teď oslavíme pětapadesátiny, ale už si v kapele potichu říkáme, že se všichni těšíme na šedesátku. To je přece jenom kulatější číslo. V šedesáti by pak bylo vhodné skončit, ale ani tím si nejsem úplně jistý. Jisté je jedno. Olympic zatím nekončí a to je jasná zpráva.

Už v šedesátých letech, kdy jste začal pro svůj domovský Olympic komponovat první písně, jste věděli, že se stanete v podstatě monopolním autorem hudby?

Do té doby jsme hráli samé převzaté skladby a bylo nám v nich dobře. Ale pak jsme si uvědomili, že to přebírání písní nikam a k ničemu nevede, že musíme přijít s něčím vlastním. Nikdo se ale k žádnému skládání neměl a nikdo ani dost dobře nevěděl, jak se to dělá, jak na to. Tak jsme se s Pavlem Chrastinou domluvili, že to zkusíme my dva. Napsali jsme Dej mi víc své lásky, písnička měla obrovský úspěch a my jsme zjistili, že nám to spolu jde. Ale nebyl jsem v kapele sám, kdo komponoval. Skládal také Láda Klein, dokonce i Pavel Chrastina... Texty psal i Franta Čech. Pak přišel na post bubeníka Petr Hejduk, ten skládal hodně, ale protože byl popíkář, byly to popové písničky, které kapele neslušely. Milan Broum zkomponoval dvě instrumentálky, skládá prý i náš nový bubeník Martin Vajgl, ale zatím mi žádnou písničku nenabídl.

Během svého působení v Olympiku jste natáčel i sólově. Ostatně přednedávnm vyšly vaše sólové nahrávky na kompilačním cédéčku nazvaném Ještě držím pohromadě. Co vás k sólovému nahrávání vlastně přivedlo?

Najednou jsem měl písniček moc, kapela jich tolik nepotřebovala, a já nerad ukládám něco do šuplíku, protože tam to jenom zestárne. Rok stará písnička nikdy nemůže říct to, co v době, kdy byla čerstvá. Tak jsem se rozhodl, že čas od času natočím něco na vlastní pěst. Chtěl jsem si to

vyzkoušet, děje se to všude ve světě. Jde tedy o jakousi zcela legální sólovou bokovku.

Máte představu o tom, kolik jste složil písní?

Docela přesnou. Na rozdíl od mnoha jiných autorů si dávám zaregistrovat písně až v tom okamžiku, kdy vyjdou na deskách nebo jsou jiným způsobem užité. Ne hned poté, jakmile skladbu dopíšu. Složil jsem proto spoustu melodií, které někde někam propadly. Nejsou nikde zaznamenané, buď se mi přestaly líbit, nebo na ně z nejrůznějších důvodů nedošlo,

prostě měly smůlu. A já na ně už dávno zapomněl. Ale konkrétně k vaší otázce. OSA registruje kolem devíti set mých skladeb.

Svého času jste v OSA dokonce působil. Jak k tomu došlo?

Koncem roku 1989 OSA svolal všechny zastupované, bylo nás tam strašně moc. A řešilo se, stejně jako všude v zemi, že také OSA potřebuje nové vedení. Někdo za mnou přišel s nabídkou, abych kandidoval do výboru ochranného svazu. Vzal jsem si čas na rozmyšlenou, radil se s manželkou a ta mi řekla, abych to zkusil. Do

prvního porevolučního výboru jsem pak byl zvolen jako člen, předsedou byl Karel Svoboda. Ale neměl na tu funkci čas, tak někdy po roce sám odstoupil. Pak byla další volba a k mému úřadu jako předsedu výboru zvolili mě. Zaskočilo mě to, tak jsem rychle začal studovat všechno, co souvisí s autorským právem, abych nebyl úplně za pitomce. Často jsem konzultoval s tehdejšími řediteli dr. Slaninou, který mi hodně pomohl, abych se v tom úplně neztratil. Předsedou jsem byl sedm let, tedy necelá dvě volební období. To druhé mi skončilo v roce 1997 a rozhodl jsem se, že potřeť

už kandidovat nebudu. Ale problematika ochrany autorských práv mě nadále zajímá. Rád chodím na výroční schůze, kde se hovoří o nových věcech. OSA teď udělal obrovský krok kupředu. A sice to, po čem jsem já volal už v devadesátých letech. A to je přímé vyúčtování, všechno ostatní je špatné... Tím, že jsem se jako obecně známý člověk stal předsedou OSA, jsem si ale pěkně zavařil. Někteří lidé se dodnes domnívají, že jsem OSA založil jako svou soukromou firmu, abych tam mohl vydělávat peníze. Zkrátka že jsem si z toho udělal byznys. Ale já přitom už dvacet let v Ochranném svazu autorském v žádné funkci nejsem, nejsem ani člen výboru, ani dozorčí komise, jsem pouze řadový člen... Mimochodem, OSA oslaví za dva roky sto let existence. Vznikl rok po vzniku samostatného Československa a v mezinárodním měřítku byl jedním z vůbec prvních ochranných svazů autorských. Faksimile dokumentu o jeho vzniku dlouho viselo a snad ještě visí v zasedací síni OSA a mezi devíti podpisy je také autogram Karla Hašlera.

Nikdy jste jako Olympic netoužili po tom, prosadit se v zahraničí? Nebo to z nějakého důvodu nešlo?

Problém jakékoliv domácí kapely prorazit v zahraničí trvá dodnes. Ve druhé polovině šedesátých let jsme se o to snažili my a třeba Matadors, ale nepovedlo se to nikomu. Ale to je vlastně problém všech kapel z takzvaného východního bloku, jako by nás pořád ještě nebrali vážně. Povedlo se to vlastně jenom skupině Rammstein z bývalé NDR, ale to je jiný příběh... Strašně bych nějaké naší kapele přál, aby se stala světovou. Ne že jenom vystoupí na nějakém festivalu nebo zahraje v zahraničním klubu, ale že o ní bude vědět celý svět. Že třeba budu ležet na pláži na Mallorce, z rádia bude hrát hit nějaké české kapely a já se budu napařovat a říkat: Tak tohle je kapela od nás!

Kdybyste měl z těch svých devíti stovek registrovaných písní uvést

jednu, která by charakterizovala Olympic stejně jako třeba Satisfaction kapelu Rolling Stones, která by to byla?

Asi nejspíš *Jasná zpráva*. Ale stejně jako Stouni nemají jenom *Satisfaction*, také v našem případě by se daly jmenovat i další písně. Třeba *Dej mi víc své lásky* a *Želva*, ikonická je také *Bon soir mademoiselle Paris*...

...jsme sice stejně staří jako Rolling Stones, ale zásadní rozdíl je v tom, že oni hrají v New Yorku a my v Berouně. A já v tom Berouně hrají rád.

Co můžete slíbit návštěvníkům narozeninového koncertu, který odehrajete v pražské O2 areně v sobotu 9. prosince?

Koncert bude k sezení. Naši fanoušci už totiž trochu zestárla a určitě by se jim nechtělo celý večer stát. Diváci od nás budou dost daleko, a když budou tleskat, tak je ani pořádně nevidíme, ani neuslyšíme. Mým snem proto je,

abych je na konci koncertu dostal do kotle pod pódium. Aby to vypadalo, že jde o koncert k stání!

A co hosté?

Budou. Ale ne oním klasickým způsobem, kdy přijdou a zazpívají celou písničku. Já třeba začnu zpívat první, možná i druhou sloku a před refrémem ohlásím, že nám přišel pográtulovat ten a ten. A on či ona písničku dozpívají. Žádné rozhovory, žádné zbytečné řeči. Jde mi o to, aby koncert měl spád a tah. Budou tam také překvapení, třeba hned na začátku, ale to nebudu prozrazovat. Případá mi, že v poslední době se koncerty začínají podobat televizním show. Proto mi jde o to, aby hlavní roli hrála hudba, ne nejrůznější světelné efekty, projekční stěny, skotačící tanečnice s holými břichy... Koncert by měl být pastvou pro uši, ne pro oči. Dokonce si myslím, že není daleko doba, kdy přijde kapela, na pódiu bude jedna žárovka, kapela začne hrát a koncert bude naprosto senzační. Ty nejrůznější berličky nebudou vůbec nikomu chybět.

Kolik koncertů odehraje pětapadesát let sloužící Olympic ročně?

Nějakých sedmdesát. Na příští rok už jich máme také zhruba tolik zaslouvaných. O koncerty naštěstí nemáme nouzi a víc bychom jich ani hrát nechtěli. Šest sedm koncertů měsíčně je pro nás ideální stav. Ale na druhou stranu nemám rád, když se třeba měsíc vůbec nehraje. To znejistím, jestli nám to pak ještě půjde. Ale když se hraje každý týden, jsem spokojený.

Několikrát jste v tomto rozhovoru použil příměr s horami. Je ještě nějaká vysoká hora, na kterou byste chtěli vylézt?

Já bych se spíš vrátil tam, kam patříme. Myslím, že se Olympic dostal někam na Sněžku. Na Mount Everestu jsou třeba Stouni. Ve svém rozhlasovém seriálu jsem řekl, že jsme sice stejně staří jako Rolling Stones, ale zásadní rozdíl je v tom, že oni hrají v New Yorku a my v Berouně. A já

